

בבלי יז:

יש דעה שלוקים על תחומין

הירושלמי דן בזה בעירובין פ"ג ה"ד [כג:], ועיין מה שכתבנו שם.

פרק ב – עושיין פסין

בבלי יח:

בריאת אדם וחווה – אינה בירושלמי

עיין מה שכתבנו בברכות פ"ט ה"ה [סז:].

בבלי יח: • פ"ב ה"א [יג:]

אדם הוליד רוחין ושידיין ולילין – אינו בירושלמי

בבבלי האריך באגדות, והביא שכאשר אדם הראשון היה בנידוי הוא הוליד רוחין ושידיין ולילין, ואינו בירושלמי⁴.

בבלי יט:

ריקנין שבך מלאים מצוות כרימון – אינו בירושלמי

עיין מה שכתבנו בברכות פ"ט ה"א [סב:].

בבלי יט: • פ"ב ה"א [יג:]

פתחיהם של גיהינם וגן עדן – אינם בירושלמי

בבבלי האריך באגדות על הגיהינם, ודן בפתחה של גיהינם (וכן בעוד מקומות: שבת לט., סוכה לב:, בבא בתרא פד.) ובפתחו של גן עדן (מעין זה בבבא בתרא שם), והירושלמי לא הביא את המושגים "פתח גם עדן" ו"פתח גיהינם" בשום מקום.

בבלי כ: • פ"ב ה"א [יג:]

דינם של דיומדין בלי בור

שאם עשה כן במקום אחד וחזר וזרק ארבע אמות ברשות הרבים חייב (אם אין בור ועשה פסים - דינו עדיין כרשות הרבים גמורה, ומראה הפנים ד"ה מתוך ביאר שהירושלמי בהמשך הולך לשיטתו בזה. אך קרבן העדה הגיה "זורק מרשות הרבים לתוכו", ואם כן היא רשות היחיד גמורה).
בבבלי פשוט שהיא רשות היחיד גמורה.

בבלי יט: • פ"ב ה"א [טו:]

חיצת הקנים קנה פחות מג' – מועילה כדיומד

היו חמשה קנים ואין בין זה לזה שלשה ויש בהן ששה לכאן וששה לכאן - נידונין משום דיומד.
בבבלי נשאר בספק.

בבלי כ: • פ"ב ה"א [טו:]

באו או יבשו מים בשבת

באו מים בשבת - כבר נכנסה שבת באיסור, חרבה הבאר (בשבת) - כבר נכנסה שבת בהיתר.

בבבלי פוסק ע"פ המצב כעת: באו מים בשבת בשוגג - מותר, יבשו בשבת - אסור.

בבלי כב:

האם יש בכלל רשות הרבים

הירושלמי דן בזה בעירובין פ"ח ה"ח [נד:], ועיין מה שכתבנו שם.

⁴ דרך הירושלמי למעט בשמות מלאכים ושדים, והבבלי מביאם. עיין בפרק "שיטות הירושלמי והבבלי" סעיף מז.